

I

Het was bijna twaalf uur 's nachts en Dexter Yates lag met zijn vriendin in bed toen zijn mobieltje tot leven kwam. Nog voordat hij het van het nachtkastje kon pakken, had ze het met haar pijlsnelle reflexen al weggegrist.

Werkelijk, sommige mensen waren wel erg wantrouwend.

'Er staat Laura.' Ze kneep haar ogen samen bij de aanblik van de naam die oplichtte op het schermje. 'Wie is Laura?'

Jaloezie stond niemand mooi. 'Mag ik mijn telefoon alsjeblieft hebben?'

'Wie is dat?'

Dapper wist hij de neiging te onderdrukken om te zeggen: 'Iemand die stukken aardiger is dan jij.' Hij hield alleen maar zijn hand op en wachtte tot ze hem het toestel zou geven, wat ze uiteindelijk deed met het soort hooghartige ergernis dat inhield dat hij haar na vannacht zeker niet meer zou zien.

'Ha Laura.'

'O Dex, sorry, ik weet dat het laat is. Heb ik je wakker gebeld?'

Hij glimlachte; alleen Laura kon denken dat hij voor twaalf uur 's nachts al lag te slapen. 'Natuurlijk niet. Hoe gaat het?'

'Alles is... perfect.' De vreugde was aan haar stem te horen en schemerde door de verbinding heen. Hij wist meteen wat er was. 'Het is een meisje, Dex. Ze is er! En zo mooi, ongelooflijk gewoon. Zeven pond en twaalf ons. Ik heb echt nog nooit zoiets prachtigs gezien!'

Zijn lach verbreedde zich. 'Een meisje! Fantastisch. En waarom zou ze niet mooi zijn? Wanneer kan ik komen kijken?'

'Nou, vanavond niet meer natuurlijk. De bezoeken zijn van tien tot twaalf uur 's ochtends en van zeven tot negen uur 's avonds. Denk je dat het je morgen lukt? Na je werk?'

'Daar zorg ik wel voor,' beloofde Dex. 'Natuurlijk kom ik. Lijkt ze op me?'

'Doe niet zo raar, ze is pas een uur oud. Jij bent achtentwintig. Je hebt stoppels.'

'Weet je, er is aan jou echt een stand-upcomedian verloren gegaan.'

‘Ze hebben me vanavond zoveel lachgas toegediend dat ik beter als publiek kan dienen. Oké, ik begin hier een beetje in te storten. Zal ik je een foto mailen of wil je wachten tot je haar morgen ziet?’

‘Doe geen moeite, ik wacht wel. En goed gedaan, hoor,’ eindigde hij op iets zachtere toon.

Hij beëindigde het gesprek, liet zijn hoofd op het kussen vallen en staaarde naar het plafond. Wauw.

‘Ik wil niet in herhaling vervallen, maar wie is Laura precies?’ De sfeer in de slaapkamer was inmiddels behoorlijk ijsig geworden. ‘En waarom zou je willen weten of haar baby op jou lijkt?’

‘Kom.’ Dexter zwaaide zijn benen over de bedrand en pakte zijn t-shirt en spijkerbroek. ‘Het is al laat. Ik zal je even naar huis brengen.’

‘Dex...’

‘Wil je het echt weten? Oké,’ zei hij. ‘Laura is mijn zus. En ze heeft net het leven geschonken aan mijn nichtje.’

Laura lag te soezen toen de verpleegster aanklopte en de deur zachtjes opendeed.

‘Hallo? Ben je wakker?’

Laura opende haar ogen; nu ze moeder was, zou ze eraan moeten wennen dat ze gestoord zou worden in haar slaap. ‘Een beetje. Wat is er?’

‘Er is bezoek voor je,’ fluisterde de verpleegster.

‘Wat? Nu?’

‘Ik weet het, en het mag eigenlijk niet, maar hij heeft me de situatie uitgelegd en... Nou ja, wat moest ik anders? Ik kon hem moeilijk wegsturen.’

Het meisje straalde helemaal en sprak lichtelijk opgewonden. Laura wist meteen hoe laat het was. Ze hees zich half overeind – au, pijn – toen de deur iets verder openging, en de verpleegster de nachtelijke bezoeker de zaal op liet. ‘En hoe is die situatie precies?’

‘Ik moet over drie uur op Heathrow zijn voor mijn vlucht naar New York.’ Dex wendde zich tot de verpleegster. ‘Schat, heel erg bedankt. Je bent echt fantastisch.’

Laura wachtte tot het straalverliefde meisje weg was en rol-

de toen met haar ogen. 'Hoeveel is precies waar van dat verhaal, op een schaal van één tot tien?'

'Wat maakt het uit, ze hebben me toch binnengelaten?' Dex' legendarische charme was een oud grapje van hen. 'Ik kon gewoon niet wachten. Ik zou van opwinding toch niet kunnen slapen. Trouwens, deze zijn voor jou. Sorry dat ze zo lelijk zijn.'

Hij was de nachtwinkel in West Kensington binnengewipt en had er een paar bossen feloranje rozen, een reusachtige Toblerone, een pluchen inktvis en heel veel zakken snoep gekocht. Zoals te doen gebruikelijk na bevallingen.

'Ze zijn prachtig,' zei Laura, toen hij alles op het bed liet zakken.

'Nou ja, als je midden in de nacht een kind baart, is er weinig keus. Maar kom hier.' Hij omhelsde haar en gaf haar een smakkerd op de wang. 'Heel goed gedaan. En, waar is hij?'

'Hij?'

'Sorry, ze.' Hij haalde zonder een spoortje van berouw zijn schouders op. 'Maar we noemen hem al maanden "hij". En waar heb je haar nou gelaten? In een kooitje onder je bed soms?'

'Als je zo doet, krijg je haar niet te zien.' Laura meende het natuurlijk niet; vanaf de plek waar hij stond, kon hij het babybedje niet zien. Met een knikje naar links gaf ze te kennen dat hij naar de andere kant van het bed moest komen.

En toen zag ze Dex – waarschijnlijk voor het eerst van zijn leven – verliefd worden.

Het was ongelooflijk. Je zag het gewoon gebeuren. Het ene moment was hij alleen maar belangstellend, en meteen daarna compleet verrukt. En het duurde niet lang voordat de nieuwe aanwinst in de familie, alsof ze het belang van het gebeuren aanvoelde, zich verroerde en haar ogen opende.

'Ze heet Delphi,' zei Laura.

'O mijn god.' Dex ademde langzaam uit. 'Moet je haar zien.'

Laura glimlachte. 'Ze kijkt je aan.'

'Ze is zo mooi. Ik bedoel, echt heel mooi.' Hij stond als aan de grond genageld.

Kon je letterlijk opzwellen van trots, vroeg ze zich af. 'Dat zei ik toch,' zei ze.

'Mag ik haar optillen?'

‘Zolang je haar maar niet laat vallen.’

Dex’ donkere haar viel naar voren, toen hij zich vooroverboog en zijn handen onder de kleine schouder-tjes van Delphi legde. Toen keek hij Laura aan. ‘Ik weet niet hoe het moet.’

Laura kende Dex niet anders dan relaxed en extreem zelfverzekerd, en het was vertederend om hem te horen toegeven dat hij iets niet kon. Bemoedigend zei ze: ‘Je kunt het. Als je er maar aan denkt om haar hoofdje te ondersteunen. Zo.’ Ze deed het voor en keek vanuit bed toe, terwijl Dex haar gebaar imiteerde. ‘Ja, zo.’

Hij tilde de baby op en riep uit: ‘Ze is net een zonnebloem met een wiebelig nekje. O wauw, Delphi Yates, moet je jou nou eens zien. Moet je die handjes van je eens zien.’ Hij schudde verwonderd zijn hoofd. ‘En die nageltjes. En die wimpertjes! Kijk, ze knippert met haar ogen...’

Laura grijnsde breeduit. Hij was echt verliefd. Ze volgde hem met haar blik, terwijl hij met Delphi een rondje door de kleine kamer maakte om uiteindelijk voor de spiegel te blijven staan. Met de baby veilig op zijn arm, bestudeerde hij hun spiegelbeeld. ‘Hoi Delphi. Ja, dat ben jij! Toe, zwaai eens. O nee, niet zo boos kijken, je bent vandaag jarig, dan mag je niet huilen... Neeeee, kijk dan in de spiegel, ga maar dansen!’

‘Misschien heeft ze wel honger,’ zei Laura.

‘Geen probleem, dan geven we haar wat Haribo. Hé, Delph, heb je zin in een snoepje? Wat is je lievelingskleur?’

‘Dex, je kunt haar toch geen Haribo geven!’

Toen hij haar aankeek, begreep ze dat hij een grapje had gemaakt. ‘O nee? Nou, des te beter, dan blijft er meer voor ons over. Kijk, ze gaat sowieso niet meer huilen. Rustig maar, mama.’

Mama. Na al die tijd, tegen alle verwachtingen in, was het dan toch nog gebeurd. Net toen ze alle hoop had opgegeven. Op eenenveertigjarige leeftijd was ze als door een wonder zwanger geraakt, en nu was Delphi er.

‘Ik ben moeder,’ zei ze. ‘Niet te geloven, hè?’

‘En deze hier is sterk, zeg.’ Delphi had Dex’ wijsvinger stevig vastgeklemd in haar knuistje; hij deed net alsof hij vreselijke pijn had. ‘Ik denk dat ze later worstelaar wordt.’

‘Wacht, dan maak ik een foto.’ Laura pakte haar mobieltje en gebaarde hem dat hij zijn gezicht wat dichterbij dat van Delphi moest houden.

‘En, was het pijnlijk, de bevalling?’ Hij trok een gezicht. ‘Maar bespaar me de bloederige details.’

‘Het ging hartstikke vlot,’ stelde ze hem gerust. ‘Ze floepte er zo uit. Geen centje pijn.’

‘Brave meid.’ Tevreden met de leugen knikte hij goedkeurend naar Delphi. ‘Wacht maar tot je wat groter bent. Dan zal ik je alle kneepjes van het vak leren. Hoe je de jongens onder controle kunt houden, hoe je hun hart kunt breken...’ Delphi keek hem ernstig en met ogen zo groot als schoteltjes aan, terwijl hij tegen haar sprak. ‘Ik moet ze eerst checken, kijken of ze het wel waard zijn om een afspraakje te hebben met Delphi Yates, pas dan mag je met ze mee. En als ze je rottig behandelen, dan weet ik ze te vinden.’

‘Bijna niet voor te stellen, hè? Dat ze ooit een puber zal zijn,’ zei Laura verwonderd. ‘Dat ze foute kleren aantrekt, cider drinkt en achter onze rug over ons roddelt. Nog één foto.’

Hij hield Delphi weer op, voorzichtig, met haar hoofdje in zijn handpalm, en Laura voelde dat haar hart er ook een foto van maakte. Die twee hadden een speciale band, dat zag je nu al; het was alsof ze een prachtig geheim deelden, terwijl ze in elkaars ogen starden. Er was ook een fysieke gelijkenis, in de vorm van hun oren en de boog van hun donkere wenkbrauwen; je kon gewoon zien dat Delphi later precies op Dex zou lijken. Laura drukte het knopje in en legde het moment voor eeuwig vast. Hun beelden zaten nu veilig opgeborgen in het toestel.

‘Stuur me een kopie,’ zei Dex.

‘Zal ik doen. Maar denk goed na voor je de foto aan iemand laat zien. Het kan behoorlijk afbreuk doen aan je imago.’

‘Dat is waar.’ Hij grijnsde naar Delphi. ‘Dus dat ga je doen? Dat is het plan? O o, je bent echt gevaarlijk.’

‘Hoe gaat het met je nieuwe vriendin?’ Laura kon zich haar naam niet herinneren, maar dat gaf niets, Dex verwachtte dat ook allang niet meer van haar. Hij versleet meisjes in een razend tempo.

‘Het is uit.’ Dex keek somber. ‘Ik ben weer helemaal alleen en single. Zelig, hè?’

Ja, vast. Hardop zei ze: ‘Ja, en dat blijft waarschijnlijk de rest van je leven ook zo.’

De deur ging een stukje open; de verpleegster stak haar hoofd om de hoek en fluisterde: ‘Sorry, maar je moet nu echt gaan, anders krijg ik problemen.’

‘En dat kunnen we niet hebben,’ zei Dex meteen. ‘Maar nogmaals bedankt dat ik er even bij mocht. Je bent echt een schat.’

‘Ach, het stelt niks voor.’ Ze kreeg kuiltjes in haar wangen van vreugde. ‘Nu heb je Delphi in elk geval even kunnen zien.’

‘Dat brengt het aantal nieuwe leuke mensen dat ik vanavond heb leren kennen op twee. O god, wat klinkt dat slijmerig. Let maar niet op me.’ Nadat Dex Delphi voorzichtig in Laura’s uitgestoken armen had gelegd, gaf hij hun allebei een kus en zei: ‘Je moest maar eens gaan slapen. Trouwens, weet jij toevallig of Alice een vriend heeft?’

Achter hem stond Alice nog steeds in de deuropening te draaien. Ze werd knalrood toen tot haar doordrong dat hij de moeite had genomen haar naam van haar badge te lezen.

‘Gek genoeg heb ik nog geen tijd gehad om haar dat te vragen,’ zei Laura. ‘Ik had het nogal druk met een kind krijgen.’

‘Nou, ze heeft geen ring om,’ zei Dex. ‘Dus dat is een goed begin.’

‘Ik heb geen vriend,’ zei Alice. ‘Hoezo?’

Hij draaide zich naar haar om. ‘Ik vroeg me af wanneer je een avond vrij hebt. Want misschien heb je wel zin om iets met me te gaan drinken. Mij lijkt het in elk geval ontzettend leuk om met jou iets te gaan drinken.’

Laura keek ernaar en wachtte af; hij was echt onverbeterlijk. Voor Dexter was flirten net zo natuurlijk als ademen. Even vroeg ze zich af of die versierpraatjes van hem spontaan bij hem opkwamen of dat hij een vast stramien volgde.

De ontvangster van dit praatje bloosde ondertussen van plezier. ‘Eh, nou, ik heb toevallig morgenavond vrij...’

‘Fantastisch!’

‘Maar daar hebben we niks aan, hè?’ Alice schudde haar hoofd. ‘Want dan zit je in New York.’

Dex tikte op zijn slaap. ‘Je hebt gelijk. Ik heb nu al last van een jetlag. Hoewel het maar een kort bezoek is deze keer. Overmorgen vlieg ik alweer terug.’

‘Ik heb volgende week donderdag ook vrij.’ Alice keek hem verwachtingsvol aan.

‘Weet je wat, geef me je nummer, dan bel ik je. Ik verzeker je dat ik geen moordenaar ben.’ Hij pakte zijn mobieltje en toetste het nummer in dat ze hem gaf. ‘En nu moet ik ervandoor, voordat je op je kop krijgt. Het is hier trouwens wel een doolhof, hè? Geen idee hoe ik bij de uitgang kom.’

Zichtbaar diep onder de indruk zei Alice: ‘Loop maar even mee, dan breng ik je naar de lift.’

‘Dag.’ Wuivend vanuit bed riep Laura hen ondeugend na: ‘En vergeet niet iets moois mee terug te brengen uit New York!’